

A NAGY HÓDÍTÁS

Egy hegymászó naplója

8. rész

Írta: Darabont Eduárd • Rajzolta: Jánosi Andrea • A szöveget gondozta: László Noémi

Kezemben jégcsákány, lábamon hágóvas, fejemen sisak, derekamon biztosítóöv. Nekivágtunk a meredek falnak. Serpám haladt elől, én a nyomában.

Körülöttünk hó, jég, szikla, így kapaszkodtunk felfele. Már fogytán volt az erőnk, amikor megpillantottam az anya ékkövét, a hatalmas jégtömböt a csúcs alatt. Lélegzetelállító volt.

Sátrunkat a harmadik pihenőhely kiálló hóbuckáján húztuk fel, épp a jégtömb alatt. Gyorsan havat olvasztottunk, átfázott testünket forró teával hoztuk helyre. Az utolsó cikk szalonnám itt fogyott el. 6200 méter magasan voltunk, 612 méterre a csúcstól.

A sátorban mínusz öt, a hálósákban legföljebb öt fok volt. A pára lecsapódott, és megfagyott belül, a sátor falán. A bakancsomat a hálósák huzatába tettem, hogy meg ne fagyjon. A magasan fekvő 3. táborban az izgalom és a fáradtság miatt lehetetlen aludni. No meg egy picit féltém is. Öt percet sem sikerült pihennem azon az éjszakán.

Eredetileg úgy terveztük, hajnali 5 órakor indulunk föl a csúcsra, de már négykor nekivágtunk. Mivel serpám a kettes táborban felejtette a hálósákját, éjjel mindketten az én hálósákom alatt aludtunk, és nagyon fáztunk. Nem bírtuk a hideget elviselni, így egy órával korábban mászni kezdtünk.

Hálósák

Vágjátok ki az utolsó bélyeget, ragasszátok nevetek mellé a gyűjtőlapra, és az osztály névsorával együtt küldjétek el szerkesztőségünknek. Ajándékokat évzáróig megkapjátok.

NAPSUGÁR

2020. április